

*Баранов С. О.,**кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри адміністративного права та адміністративного процесу
Одеського державного університету внутрішніх справ*

ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ У ПРОЦЕСІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті здійснено аналіз понять «децентралізація державної влади», «суб'єкти забезпечення децентралізації державної влади в Україні» та досліджено зміну їх правового статусу в процесі децентралізації державної влади в Україні. Зазначено про необхідність чіткішого визначення принципу субсидіарності місцевого самоврядування, а також чіткої фіксації розподілу компетенції суб'єктів забезпечення децентралізації державної влади безпосередньо у тексті Конституції України та інших законодавчих актах.

Ключові слова: народовладдя, публічна влада, децентралізація влади, адміністративно-територіальний устрій, суб'єкти забезпечення децентралізації, правовий статус, місцеві органи самоврядування.

Постановка проблеми. Європейський напрям розвитку сучасної України потребує пошуку нових форм реалізації принципу народовладдя в державі. До таких форм у теорії адміністрування відносять децентралізацію публічної влади.

Діюча в Україні система адміністративно – територіального поділу була сформована ще за часів Радянського Союзу, характерною рисою якої є високий ступінь централізації влади по вертикалі. На жаль в процесі суверенного державотворення представницькі органи влади на місцях так і не стали ефективним інструментом захисту інтересів людей та потреб територіальних громад. Низька продуктивність діяльності органів місцевого самоврядування, значною мірою, була обумовлена недостатнім рівнем бюджетного фінансування та відсутністю демократичного механізму розподілу фінансових ресурсів на рівень територіальних громад.

Сьогодні, на наш погляд, для ефективного розв'язання питань місцевого самоврядування потрібна модель державотворення, яка б забезпечувала необхідну єдність публічної влади, поєднання інституцій центральної державної влади з одночасною самостійністю територіальних громад. Вирішення окреслених завдань призвана забезпечити реалізація реформи адміністративно-територіального устрою, однією з складових якої знаходиться концепція децентралізації влади.

У наукових дослідженнях поняття «децентралізація» є багатоглядним та розглядається різноманітно. На семантичному рівні децентралізація (від латинського *de* – протиставлення, *centralis* – центральний) трактується як знищення, ослаблення або скасування централізації [1, с. 249].

В словнику комп'ютерної мережі Інтернет – вільної енциклопедії «Вікіпедії» надається наступне її визначення – «децентралізація це процес перерозподілу або диспергування функцій, повноважень, людей або речей від центрального управління» [2].

За тлумаченням Великого тлумачного словника сучасної української мови «децентралізація влади» – «це система управління, за якої частина функцій центральної влади переходить до місцевих органів самоуправління; скасування або послаблення централізації» [3].

Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні (далі Концепція), яка була схвалена Кабінетом Міністрів України 1 квітня 2014 року характеризує децентралізацію, як управлінський процес «<...> створення належних матеріальних (майно, зокрема земля, що перебувають у власності територіальних громад), фінансових (податки та збори, що пов'язані з територією відповідної адміністративно-територіальної одиниці) та організаційних умов для забезпечення виконання органами місцевого самоврядування власних і делегованих повноважень [4].

З наведеного можна зробити висновок, що децентралізація влади включає в себе як політичну так і адміністративну сторони. Децентралізація може бути: територіальною – переміщення влади від центрального міста на інші території, і може бути функціональною – шляхом передання повноважень на прийняття рішень з головного органу будь-якої галузі уряду до чиновників нижчих рівнів, а також фіскальною – шляхом передавання повноважень і фінансових ресурсів на формування дохідної частини бюджету та розпорядження власними коштами органам місцевого самоврядування [5].

Таким чином, процес децентралізації влади полягає у передачі від центральних до регіональних органів влади компетенції, ряду функцій і повноважень, у межах яких вони не підпорядковані центральній владі. Тобто, при децентралізації відбувається правове відчуження повноважень держави як юридичної особи на користь іншої юридичної особи – місцевої влади та інших громадянських інституцій.

Виходячи з цього, у процесі реалізації концепції децентралізації влади гостро постає питання визначення ролі кожного суб'єкта владних повноважень в процесі проведення реформи. Теорія належного публічного адміністрування стверджує, що належне виконання поставленого завдання значною мірою залежить від точності та правильності встановлення груп усіх залучених суб'єктів децентралізаційних процесів у цілому.

Тому, на наш погляд, має важливе значення чітке визначення повноважень цих суб'єктів та розгляд саме їх зміни правового статусу в процесі реалізації заходів з децентралізації влади.

Формулювання цілі статті. Метою статті є теоретичне дослідження змісту поняття таких категорій як «децентралізація влади», «правовий статус суб'єкта забезпечення децентралізації влади в Україні» та вироблення пропозицій щодо

удосконалення діючого адміністративного законодавства з досліджуваного питання в Україні та наявної адміністративної практики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Реформування публічного управління обумовило активізацію сил широкого кола як вітчизняних, так і закордонних дослідників у напрямі дослідження проблем визначення курсу розвитку держави, побудову децентралізованого публічного управління.

Проблематиці визначення правового статусу суб'єктів забезпечення децентралізації державної влади в Україні приділяли увагу такі вітчизняні й закордонні науковці, як Батанов О.В., Борденюк В.В., Бриль Г.І., Вориславська О.М., Гамбург Л.С., Горбатенко В.П., Забейворота Т.В., Калиновський Б.В., Камінська Н.В., Козлова Л.В., Лебединський Ю.П., Матвієнко А.В., Мінніахметов А.Ф., Приходько Х.В., Наливайко Л.Р. та інші.

Попри достатній рівень розвитку наукових напрацювань у сфері адміністративного й конституційного права з питань децентралізації публічного влади в Україні, в теорії права на сьогодні відсутні чіткі позиції стосовно виокремлення правового статусу окремих груп суб'єктів у цьому процесі, що потребує свого окремого дослідження.

Вклад основного матеріалу. Влада – це завжди вплив людини на людину, людини на групу людей, людини на суспільство. В Україні історично було сформовано дволанкову систему публічної влади, що складається з органів державної влади та органів місцевого самоврядування, наслідком чого, став традиційним підхід й до визначення суб'єктів забезпечення децентралізації публічної влади [6, с. 21].

Реалізація публічної влади в державі відбувається шляхом адміністрування. Адміністрування (від англ. «administration») означає управління, організація, виконання, здійснення, нагляд (контроль), а у широкому розумінні, це – організаційно-розпорядча діяльність керівників і органів управління, що здійснюється шляхом наказів і розпоряджень [7].

Предметом публічного адміністрування є процес досягнення національних цілей та інтересів шляхом організації діяльності суб'єктів публічної сфери, у тому числі законодавчих, виконавчих і судових органів та органів місцевого самоврядування.

Адміністрування спрямоване на вирішення суспільних справ, розповсюджується за територіальним принципом, їй підкоряються всі, хто знаходиться на певній «підвладній» території. Воно здійснюється особливим прошарком людей, які професійно займаються управлінням і складають апарат влади (публічних адміністрацій).

Важливу складову частину адміністрування утворює управління місцевими справами, яке може здійснюватися: по-перше, як за допомогою призначених центральною владою органів і посадовців державної адміністрації на місцях – органів територіального державного управління, що виступають як периферійна ланка державного апарату (повноваження яких реалізуються шляхом деконцентрації влади); по-друге, так і через представницькі та виконавчі органи, що обираються безпосередньо населенням як органи самоврядних адміністративно-територіальних одиниць – органи місцевої публічної влади, що іменуються органами місцевого самоврядування, повноваження яких переважно реалізуються шляхом децентралізації влади.

Таким чином, державне і громадське адміністрування у своїй діяльності не протистоять одне одному. Як різновиди публічного адміністрування вони мають багато спільного, що зумовлено єдністю публічних інтересів, цілей і завдань і тому працюють на досягнення загального результату.

Слід зазначити, що процес здійснення децентралізації публічної влади матиме певні особливості в Україні, враховуючи наступні складові – форму побудови держави (унітарна держава) та її адміністративно-територіальний устрій.

В цьому контексті, істотно важливою для оптимізації центрального рівня організації публічної влади є обмеження кола його владних прерогатив, яке у сучасній літературі визначається як «функції загальних справ» (найбільш загальні напрями розвитку та забезпечення нормальної життєдіяльності держави).

Стосовно місцевого рівня публічної влади в унітарній державі, слід зазначити, що його ефективному і належному існуванню мають відповідати декілька важливих умов, серед яких, зокрема, обов'язкове конституційне закріплення основ діяльності місцевого рівня, чітке розмежування владних відносин між органами виконавчої влади нижчого рівня та органами місцевого самоврядування, організація ефективного контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування та розвиток інститутів громадянського суспільства.

У зв'язку із цим, доцільним і логічним є розгляд суб'єктів децентралізації державної влади в Україні в найширшому розумінні. Суб'єкт адміністрування – це юридична чи фізична особа, що є носієм прав і обов'язків у сфері державного управління, передбачених адміністративно-правовими нормами, та має здатність надати права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати [8, с. 126].

До суб'єктів владних повноважень у теорії адміністративного права відносять носіїв прав і обов'язків у сфері публічного управління. Першочерговим призначенням суб'єкта адміністрування є реалізація положень законів щодо публічного адміністрування на різних рівнях в різних сферах суспільного життя. Слід наголосити, що кожен суб'єкт адміністрування має свій варіант притаманного йому адміністративно-правового статусу.

Під адміністративно-правовим статусом суб'єкта розуміється – сукупність прав, обов'язків та гарантій їх реалізації) закріплених у нормах адміністративного законодавства. Суб'єктами публічної влади виступають органи публічної влади, що діють на трьох окремих рівнях: державному, регіональному та місцевому і складають систему органів публічної влад.

Термін «система» юридичний словник тлумачить як сукупність взаємопов'язаних елементів, що утворюють єдине ціле та взаємодіють між собою і зовнішнім середовищем у процесі досягнення поставлених цілей, та ґрунтується на принципах самоорганізації, синергії та розвитку [9, с. 123].

Тому під суб'єктами забезпечення децентралізації державної влади в Україні треба розуміти індивідуальних або колективних суб'єктів забезпечення розосередження владних управлінських функцій і повноважень як усередині ієрархічної системи державного апарату виконавчої влади, так і між іншими суб'єктами, зокрема органами місцевого самоврядування, з метою найбільш ефективного прийняття й виконання управлінських рішень.

Виходячи з зазначеного, до суб'єктів забезпечення децентралізації державної влади в Україні відносяться: до категорії –

первинних: народ України, держава, а до категорії – безпосередніх: Президент України, органи виконавчої влади (у особі Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади та місцевих органів виконавчої влади – обласні (Київська і Севастопольська міські), районні державні адміністрації), а також органів місцевого самоврядування (у особі: обласних, районних, міських, селищних рад, їх виконкомів, виборних посадовців – голів, громади – мешканців певної території та Рад окремих територіальних громад та їх старостів).

Слід зазначити, що децентралізація влади передбачає розширення кола суб'єктів реалізації завдань і функцій, що мають публічний характер, не обмежуючись лише рівнем територіальних одиниць, а отже й органами місцевого самоврядування. Так, наприклад, у Польщі до самоврядних суб'єктів належать: органи місцевого самоврядування; спілки, товариства, об'єднання – професійні, ремісничі, студентські, сільськогосподарські та інші; комунальні підприємства; адміністративні установи державної і недержавної форми власності (школи, лікарні); інші суб'єкти, що самостійно виконують управлінські функції та надають послуги публічного характеру, тобто здійснюють урядування [10].

Характерною ознакою системи публічної влади в Україні є її дуалізм. На центральному рівні це проявляється, зокрема, у прагненні будувати систему управління державою змішаного (парламентсько-президентського) типу. На місцевому рівні дуалізм пов'язаний зі співіснуванням на одному рівні двох видів публічної влади – державної виконавчої в особі її органів та посадових осіб і місцевого самоврядування. Однак унікальність вітчизняної ситуації полягає у дуалізмі ще і самої виконавчої влади на територіальному рівні.

Однією з форм реалізації державної влади є діяльність органів виконавчої влади. Орган виконавчої влади – це структурно самостійна частина державного апарату, який наділений чітко визначеними повноваженнями та здійснює державне управління в економічній, соціально-культурній чи адміністративно-політичній сфері.

Органи виконавчої влади побудовані за критерієм організаціїно-правового рівня і складаються з трьох рівнів: перший рівень: вищий орган у системі органів виконавчої влади – Кабінет Міністрів України; другий рівень: центральні органи виконавчої влади – міністерства та інші органи; третій рівень: третій рівень: місцеві органи виконавчої влади – обласні (Київська і Севастопольська міські), районні державні адміністрації [9].

Згідно зі ст. 118 Конституції України [11] та Закону України «Про місцеві державні адміністрації» [12] виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації. Місцева державна адміністрація є місцевим органом виконавчої влади та входить до системи органів виконавчої влади. Відповідно до адміністративно-територіального устрою України існують обласні, районні державні адміністрації, а також Київська та Севастопольська міські державні адміністрації. Повноваження місцевих державних адміністрацій поширюються на всі основні сфери суспільного життя на місцях – політичну, економічну, соціальну та культурну (духовну).

Законом України «Про місцеві державні адміністрації» у статті 2 були визначені їх основні завдання: виконання Конституції, законів України, актів Президента України, Кабінету

Міністрів України, інших органів виконавчої влади вищого рівня; законність і правопорядок, додержання прав і свобод громадян; виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку, програм охорони довкілля, а в місцях компактного проживання корінних народів і національних меншин – також програм їх національно-культурного розвитку; підготовку та виконання відповідних бюджетів; звіт про виконання відповідних бюджетів та програм; взаємодію з органами місцевого самоврядування; реалізацію інших наданих державою, а також делегованих відповідними радами повноважень [12].

Наступну складову частину публічної влади утворює місцеве самоврядування. Місцеве самоврядування є основною частиною кожної демократичної держави, адже дає змогу громадянам на реалізацію своїх прав, самоорганізацію та участь в управлінні публічними справами.

Стаття 2 Закону «Про місцеве самоврядування» надає визначення поняття місцевого самоврядування, як «гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України» [13].

Місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст [13].

Адміністративно-правовий статус органів місцевого самоврядування регламентується Конституцією України (ст. 7), законами України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», «Про добровільне об'єднання територіальних громад», «Про засади державної регіональної політики», «Про співробітництво територіальних громад», «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів».

Місцеве самоврядування одночасно є інститутом громадянського суспільства, але його діяльність як інституту громадянського суспільства, як інституту локальної (місцевої) влади можлива лише за підтримки з боку держави, яка передає йому функції нормо творення й управління.

Тому, на наш погляд, децентралізація влади має бути спрямованою на розв'язання політико-правових проблем місцевого самоврядування шляхом розширення повноважень та фінансових можливостей територіальних громад і їхніх представницьких органів, за рахунок передачі їм владних повноважень від місцевих державних адміністрацій. Реалізація цього завдання дозволить перетворити місцеве самоврядування на фінансово спроможний, ефективний та відповідальний інститут публічної влади.

Перший крок у напрямі децентралізація влади був зроблений Кабінетом Міністрів України у квітні 2014 року коли була прийнята Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [4].

Відповідно до положень Концепції систему адміністративно-територіального устрою України повинні скласти адміністративно-територіальні одиниці: громади, райони, регіони.

Сьогодні майже завершився процес поділу території України на територіальні громади. Територіальна громада – «це жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр» [13]. Вона є первинною одиницею в системі адміністративно-територіального устрою України. Декілька громад складають район. Автономна Республіка Крим та області є регіонами України.

Отже, формування критеріїв для адміністративно-територіальних одиниць різного рівня адміністративно-територіального устрою держави здійснюється з урахуванням того, що: 1) адміністративно-територіальний устрій складається з трьох рівнів: базового (адміністративно-територіальні одиниці – громади); районного (адміністративно-територіальні одиниці – райони); регіонального (адміністративно-територіальні одиниці – Автономна Республіка Крим, області (регіони); 2) територія адміністративно-територіальної одиниці є незривною; 3) у межах адміністративно-територіальної одиниці не може бути інших адміністративно-територіальних одиниць того ж рівня; 4) територія адміністративно-територіальної одиниці базового рівня визначається з урахуванням доступності основних публічних послуг, що надаються на території громади (час прибуття для надання швидкої медичної допомоги в ургентних випадках та пожежної допомоги не має перевищувати 30 хвилин) [4].

На кожному рівні адміністративно-територіального устрою функціонують відповідні органи місцевого самоврядування та органи виконавчої влади: 1) на базовому рівні – сільська, селищна, міська ради (за Концепцією – рада громади) та їх виконавчі органи, представництва (представники) окремих органів виконавчої влади; 2) на районному – районні ради та їх виконавчі органи, райдержадміністрації (за Концепцією – префект), територіальні органи центральних органів виконавчої влади; 3) на регіональному – Рада міністрів АРК, обласні ради та їх виконавчі органи, облдержадміністрації (префекти за Концепцією), Київська та Севастопольська міські ради та їх виконавчі органи, Київська та Севастопольська міські держадміністрації, територіальні органи центральних органів виконавчої влади (відповідно до Концепції оскільки особливості Києва, Севастополя у системі адміністративно-територіального устрою України пропонується визначати окремими законами, статус їх місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування залишається невизначеним) [4].

Розмежування повноважень між органами місцевого самоврядування громад, районів, областей буде визначатися окремим законом на основі принципу субсидіарності, який передбачає створення єдиної системи публічного урядування, за якої місцеві органи влади, місцеві інтереси, місцеве самоврядування загалом не протиставляються державним, а навпаки, є інтегрованими в єдиний управлінський механізм, діяльність якого спрямована на комплексне вирішення завдань, що поставили перед суспільством у цілому.

У громадах органами місцевого самоврядування буде обрано ради громад (сільські, селищні, міські ради, відповідно до статусу поселення – центру громади), утворено їх виконавчі органи, обрано голову громади (старосту) [4].

Під час здійснення децентралізації, планується відновити виконавчі органи районних і обласних рад, яким буде належати реальна влада в регіонах.

Створення такого суб'єкта владних повноважень, на нашу думку, дозволить посилити можливості місцевого самоврядування, дозволить зробити систему влади в регіонах справді демократичною – оскільки управляти регіонами будуть суб'єкти, обрані у ході місцевих виборів.

Наявні сьогодні місцеві держадміністрації пропонується ліквідувати, а на їх місце планується створити інститут державних представників – префектів. Їх правовий статус буде полягати у забезпеченні адміністративно-наглядової діяльності за дотриманням законності органами місцевого самоврядування.

Втім розроблений проект змін до Конституції передбачає, надання префектам певних повноважень у сфері виконавчої влади – принаймні, в районах та областях, що створює певну управлінську проблему, адже система адміністративного нагляду повинна бути утворена – для забезпечення нагляду за відповідністю рішень органів місцевого самоврядування державній політиці, а не здійснення виконавчо-розпорядчих функцій [14]. На наш погляд, такий нагляд не можна поєднувати з управлінськими повноваженнями, інакше їх адміністративно-правових статус не дуже буде відрізнятися від статусу ліквідованих державних адміністрацій.

За змістом положень Концепції, префектів матиме право призначати та звільняти Президент за поданням Кабміну. Якщо акти, видані префектами, не будуть відповідати напрямам державної політики, то вони можуть бути скасованими Президентом або Урядом в залежності від сфери компетенції з даного питання.

Водночас у разі ухвалення органом місцевого самоврядування акта, який не відповідає Конституції чи загрожує суверенітету держави, територіальній цілісності або національній безпеці, Президент має можливість не лише зупинити дію цього акта та звернутися до Конституційного суду, але й призначити тимчасового державного уповноваженого, однак в Концепції не має чіткого закріплення повноважень такого представника Президента [4].

Забезпечення процесу децентралізації публічної влади має бути продовжене шляхом прийняття Закону «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)». Відповідно, потребуватиме внесення змін до Законів «Про місцеве самоврядування в Україні», втрачить чинність Закон «Про місцеві державні адміністрації», що вимагатиме нормативного регулювання та детальної регламентації на рівні спеціального закону статусу префекта, а в перспективі бажано прийняти Закон «Про статус області та регіональне самоврядування».

Висновки. На нашу думку, одночасно з проведенням оновлення діючого законодавства у сфері децентралізації влади, необхідно буде по-перше, здійснити ефективні заходи з подолання корупції, і по-друге, розробити і запровадити в життя нову управлінську ідеологію, спрямовану на оновлення адміністративної культури, формування нового кадрового потенціалу.

На основі проведеного аналізу існуючих підходів до реформування територіальної організації влади в Україні, було здійснене дослідження правового статусу суб'єктів владних повноважень в процесі децентралізації влади. Обґрунтовано пропозиції щодо здійснення низки організаційно-правових заходів з провадження в життя адміністративної реформи, розвитку територіальних громад, підвищення ефективності діяльності державних структур із метою всебічного сприяння розвитку місцевого самоврядування.

Література:

1. Романенко О.Р. Фінанси : підручник. Київ : Центр навчальної літератури. 2003. 312 с.
2. Вікіпедія. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki>
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ, Ірпінь : Перун, 2007. 1736 с.
4. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua>
5. Бриль К.І. Класифікація суб'єктів забезпечення децентралізації державної влади в Україні. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/02/26.pdf>
6. Борденюк В.В. Децентралізація державної влади і місцевого самоврядування: поняття, суть та форми та види. *Право України*. 2005. № 1. С. 21–25.
7. Адміністрування податків : навч. посіб. / Т.В. Калінеску, В.О. Корецька-Гармаш, В.В. Демидович. Київ : «Центр учбової літератури», 2013. 290 с.
8. Публічне адміністрування в Україні : Навч. Посібник / за заг. ред. д-ра ф. наук, проф. В.В. Корженка, к.е.н., доц. Н.М. Мельтюхової. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2011. 306 с.
9. Державне будівництво та місцевого самоврядування в Україні : навч. посіб. / за заг.ред. Ю.М. Тодики. Харків : Вид-во Нац.ун-ту внутр. справ, 2002. 672 с.
10. Гамбург Л.С. Теоретичні питання децентралізації державної влади в системі публічної влади унітарної держави. *Вісник Запорізького національного університету*. 2014. № 4 (I). С. 134–145. URL: <http://law.journalsofznu.zp.ua>
11. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР із змінами. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
12. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1999. № 20-21. Ст.190.
13. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 09 квітня 1999 № 586-XIV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>
14. Про внесення змін до Конституції України (відносно децентралізації влади) : Проект Закону України від 01 липня 2015 р. № 2217а. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>

Baranov S. The legal status of power entities in the process of decentralization of state power in Ukraine

Summary. The article analyzes the concepts of “decentralization of state power”, “subjects of ensuring the decentralization of state power in Ukraine” and investigates the change in their legal status in the process of decentralization of state power in Ukraine. The necessity of a clearer definition of the principle of subsidiarity of local self-government is clarified, as well as a clear fixation of the distribution of the competence of the subjects of ensuring the decentralization of state power directly in the text of the Constitution of Ukraine and other legislative acts.

Key words: democracy, public authority, decentralization of power, administrative – territorial structure, subjects of decentralization, legal status, and local self-government bodies.